

[Jørgen Jørgensen.]

føre til, at hele Problemet om Læreruddannelsen blev drøftet, og at man skabte noget større Mulighed for den selvstændige og frie Uddannelse og Udvikling, som er saa vigtig og værdifuld for dem, der skal være Lærere for Børnene og Ungdommen. Det har været Styrken i den danske Skole og haft Betydning for hele vort Folk, at vi har haft Seminarier, som har været i Stand til at give en Undervisning, som satte sit Præg paa de Elever, der kom paa Seminarierne, hvor de under deres Uddannelse mødte virkelige Personligheder, som havde noget at sige dem af Betydning for deres personlige og menneskelige Udvikling, og som har givet Lærerstanden den fribaarne Indstilling, som Lærerne her i Landet har haft, og som har været saa umaadelig værdifuld for hele det danske Folk. Det er, som om man gennem de senere Aar, hvor Kravet om Kundskaber og mere Viden er blevet saa stærkt — og for saa vidt ogsaa vel begrundet —, ved at imødekomme dette Krav ved Læreruddannelsen ikke i tilstrækkelig Grad har kunnet samle sig om det mere almene, det menneskelige, det, som udvikler Personlighederne, og som er saa værdifuldt for den, der skal være Ungdomslærer og Børnelærer. Det er, som om man ikke helt tilstrækkeligt har kunnet samle sin Opmærksomhed om disse Ting; der har ikke været Plads til det, ikke Tid til det, det andet har taget Interessen. Jeg vil ogsaa stadig tro, at det, at man nødvendigvis for alle Elevers Vedkommende skal igennem de samme Ting i de Fag, som skulde have den friere Undervisnings Mulighed, ogsaa kan gøre det vanskeligere for Seminarierne helt at tilrettelægge denne Del af Undervisningen saa tilfredsstillende, som de ellers vilde kunne gøre det. Men, som sagt, jeg er glad ved, hvis det, at hele Spørgsmaalet om Læreruddannelsen er blevet rejst, kunde blive Udgangspunkt for en almindelig Drøftelse af vor Læreruddannelse, og jeg tror, at der vil kunne opnaas et Resultat, der kan blive af Værdi for de Mennesker, der i de kommende Aar ønsker at uddanne sig til at tage et Arbejde op i den danske Skole.

Jeg vil ogsaa give Tilslutning til de Synspunkter, der er fremsat af andre ærede Ordførere om Afhjælpning af Lærermangelen, gaaende ud paa at man bør gøre adskilligt mere, end man hidtil har gjort, for at lette de økonomiske Betingelser for de unge, der søger ind paa Seminarierne. Det er meget faa af disse unge, der under Seminarieuddannelsen kan blive i deres Hjem. Det er blevet nævnt, at det er vanskeligt og

bekosteligt i København, men det er virkelig lige saa bekosteligt andre Steder. Det er ikke mange, der kan blive i deres Hjem under Uddannelsen, og de maa betale helt og fuldt, hvad det koster at bo ude — og det er ikke lidt i disse Aar —, samtidig med at de maa give Afkald paa de betydelige Indtægter, som unge nu for Tiden har Muligheder for at skaffe sig ved Arbejde i det praktiske Liv.

Hvis man vil regne med at faa en rimelig Tilgang til Seminarierne, vil det være nødvendigt at stille langt flere Midler til Raadighed til Elevunderstøttelser, end der nu er. Det vil være en meget virkningsfuld Indsats til Afhjælpning af Lærermangelen at stille rigeligt med Midler til Raadighed for de unge, der søger ind til Seminarierne, og som ofte kommer fra Hjem, hvor man ikke vilde være i Stand til at yde dem den økonomiske Hjælp, de har Brug for. Jeg henstiller derfor meget til den højtærede Undervisningsminister, som jeg ved arbejder med Spørgsmaalet, at faa Sagen fremmet saa stærkt, at der i de kommende Aar vil være Mulighed for at stille helt anderledes betydelige Beløb til Raadighed for Elever paa Seminarierne, end der nu ydes.

I øvrigt kan jeg med de Forbehold, jeg her har taget, paa min Gruppes Vegne tilsige Undervisningsministeren Velvilje til Drøftelse af Spørgsmaalet i Erkendelse af, at der maa træffes særlige Foranstaltninger for at klare de Forpligtelser, det offentlige nu engang har med Hensyn til at faa undervist vore Børn. Stort set mener jeg egentlig, at de Ting, der her er foreslaaet, er brugbare, og at der heller ikke er Mulighed, i hvert Fald i Øjeblikket, for at paavise noget, der er bedre. Vi vil, som sagt, støtte Ministeren i at faa Lovforslagene, i det store og hele som de her er fremsat, ophøjet til Lov.

Aidt: Om Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 160 af 18. Maj 1937 om Folkeskolen vil jeg sige, at jeg kan give min Gruppes absolutte Tilslutning til Lovforslagets § 1, Stk. 1, baade af Hensyn til Lærermangelen, Lokalemangelen og af pædagogiske Grunde. 3 Timer daglig i en Førsteklasse er ganske afgjort tilstrækkeligt og flere end 3 er af det onde for disse smaa Væsener.

Bestemmelserne angaaende Indskrivning i og Udskrivning af Skolen kan vi ogsaa, saaledes som Situationen ligger, tiltræde.

Bestemmelserne om Forskolelærerindens Ansættelse i købstadordnede Skoler i Landkommuner og i København til Undervisning af Børn indtil det fyldte 10de Aar